

Enregistraments inmemorials

"LOVE'S MELODY" Django Reinhardt

L'any 1951, el gran guitarrista Django Reinhardt - part d'una escola i trajectoria de jazz important i decisiva a l'història de tan polèmica música-composa dues melodies estructuralment bàsiques, i d'una qualitat musical que ja no repetiria mai més: "Nouages" i "Love's Melody", aquesta última anomenada més endavant també "Melodie au Crepuscule".

Amb un "Quintette Hot Club de France" que portava ja al voltant de quinze anys de prestigi a tot el món del jazz, Django Reinhardt, retornà al seu propi estil del conjunt de dues guitarres rítmiques, contrabaix, i naturalment l'avui encara en plena forma Stephane Grappelly al violí. Les esmentades melodies varen tenir una acollida mai vista al Hot Club de França, però l'avui cèlebre "Nouages" va tenir tant d'èxit, que eclipsà l'altre tema en poc temps, deixant-lo en l'oblit.

Si més no, vull insistir que les coses s'aclareixen amb el temps, i que el què avui em sembla extraordinari, potser demà serà al contrari. I, amb això, no vull pas dir que el tantes vegades enregistrat i interpretat per Django "Nouages", sigui inferior de qualitat estructural harmònica, i que la seva primera vegada que 'enregistrà fos deficient, tot el contrari, tant la seva fraseologia com el seu "punch" són immillorables, i no cal dir de la seva manera de resoldre les frases, tal com ell únicament sap fer. Ara bé, per les mateixes dades d'enregistrament (1951), va gravar "Love's Melody", i ja no tornarà mai més a fer-ho, que una vegada més amb músics diferents i que l'interpretació d'ell mateix serà francament molt inferior.

"Love's Melody", ple de melodia, i amb una estructura harmònica extraordinària és una de les millors obres deixades per aquest mestre de la

guitarra. Des d'un principi, en el primer tema interpretat per Grappelly, ell, en Django, no deixa d'omplir el fons amb un virtuosisme i un llenguatge de jazz t'introdueix de manera absoluta, però en el moment en què la part de guitarra absorbeix la melodia, hom queda meravellat. Fou un moment culminant per en Django, la seva maduresa li permetia realitzar totes les idees, que no li mancaven pas, amb una netedat i llenguatge jazzístic gairabé insuperable.

"Love's Melody", no tingué mai l'èxit de "Nouages", passà com aquell qui diu sense pena ni glòria, però gràcies a la invenció d'Edisson, avui podem comprovar com la seva qualitat interpretativa va creixent dia a dia.

"Love's Melody" fou editat per la casa Decca junt amb "Nouages" amb el disc de 78 r.p.m. i en el mercat espanyol aparegué cap el 1953, mitjançant la marca Columbia, també amb les mateixes interpretacions.

Amb totes les reedicions de les marques originàries, com per exemple Pathé Marconi, i Emi, que editaren 30 volums de l. p. amb el títol de "Djangologie", o altres esporàdiques edicions, no apreixen cap vegada els dos temes esmentats, degut a que en aquells moments el Quintet Hot Club de França editava amb Decca, i aquesta marca no ha fet mai una edició retrospectiva completa, però si edità un l. p. en el que contaren tant en "Nouages" com el "Love's Melody" del que ens veníem d'ocupar i que recomanem a tots els aficionats.

"LOVE'S MELODY" Django Reinhardt et Stephane Grappelly avec le Quintette Hot Club de France.

*Stephane Grappelly (v) Django Reinhardt (g.solo)
Joseph Reinardt (g) Jean Ferrat (g) Emmanuel Soudieux (b)*

Decca (1951) 78 r.p.m.

Decca (1966) 33 r.p.m. 168.003 M

Jordi Vall Escriu